

CaixaForum

Concerts i espectacles familiars

Up & Jazz (+4)

Coneixeu l'Empire State Building? Sabeu com és d'alt? Sí, és un dels gratacels més famosos que es van construir entre els anys 1929 i 1931 del segle passat. Amb 102 plantes i 381 metres d'alçada, és un dels edificis més emblemàtics de Nova York i, durant molts anys, va ser el més alt del món.

Però, hi pujaríeu a peu? No, és clar que no, per això tenim els ascensors, un invent del segle XIX que es va perfeccionar posteriorment amb nous sistemes de seguretat que van permetre construir edificis cada vegada més alts. Sense aquests, no hauria estat possible.

Fundació "la Caixa"

CaixaForum

El primer ascensor públic es va instal·lar a la ciutat de Nova York l'any 1857, ideat per Elisha Graves Otis, fundador de la companyia Otis, que encara existeix en l'actualitat i és una de les més importants i esteses d'avui dia. Aquest enginy primerenc funcionava gràcies a una màquina de vapor i pujava a una velocitat d'uns deu metres per minut. Què us sembla? No era precisament veloç, no? El trajecte es devia fer interminable.

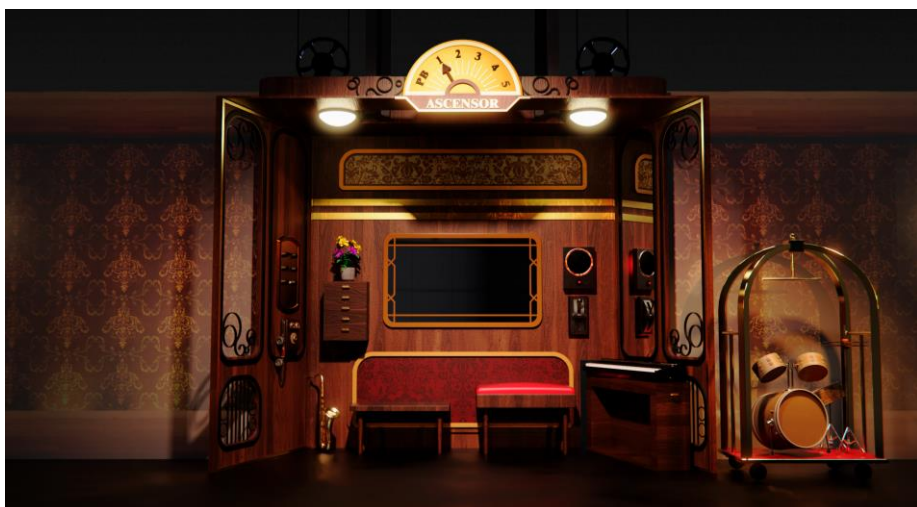
A finals del segle XIX, però, es van començar a fer ascensors elèctrics i, a principis del segle XX, es van desenvolupar nous sistemes que van permetre fer-los més ràpids i segurs en edificis cada vegada més alts. Tanmateix, tot i millorar-ne la velocitat, amb edificis tan alts com els gratacels pujar i baixar trigava una bona estona i encara devia ser una mica avorrit, no? Inclús algunes persones podien patir pors, recels envers les noves tecnologies o una certa intranquil·litat.

Bé, per calmar els ànims i fer que el viatge fos més agradable, aleshores algú va tenir la idea de posar música als ascensors, amb temes principalment instrumentals que no fossin massa estridents i que fessin passar el temps d'una manera més lleugera. Eren els anys vint i acabava de néixer l'anomenada "música d'ascensor", que va tenir un especial desenvolupament a Chicago, una ciutat ben coneguda igualment pels seus gratacels i pels nombrosos i famosos ascensors que van instal·lar als seus edificis.

Fundació "la Caixa"

CaixaForum

l un dels estils que més fàcilment es van adaptar a aquest tipus d'ambientació musical va ser el *jazz*, segurament per la seva versatilitat a l'hora de fer-ne adaptacions de qualsevol tema i dels èxits més populars del moment. Curiosament, els ascensors i la música de *jazz* van seguir una evolució paral·lela.

Els antecedents d'ambdues "invencions" van sorgir a finals del segle XIX, i es van desenvolupar especialment durant els anys 20 i 30 del segle passat. Això sí, cadascuna amb les seves pròpies característiques. Per exemple, en la construcció i ús dels ascensors no convé improvisar, no creieu? Però, en el *jazz*, és tot el contrari. Una mateixa peça es pot tocar de mil maneres diferents i en la seva interpretació la improvisació es essencial.

Sovint, els músics varien els ritmes i les harmonies, i també juguen i es recreen amb les melodies o intercalen cites musicals d'altres peces que inevitablement ens fan somriure en el moment en què les reconeixem.

Fundació "la Caixa"

CaixaForum

Sí, perquè el *jazz* també té un vessant lúdic i, de fet, una de les seves característiques principals és que els músics gaudeixen i s'ho passen d'allò més bé quan toquen junts i comparteixen les seves troballes i la seva joia amb el públic. Perquè la comunicació directa amb els espectadors n'és igualment una part essencial.

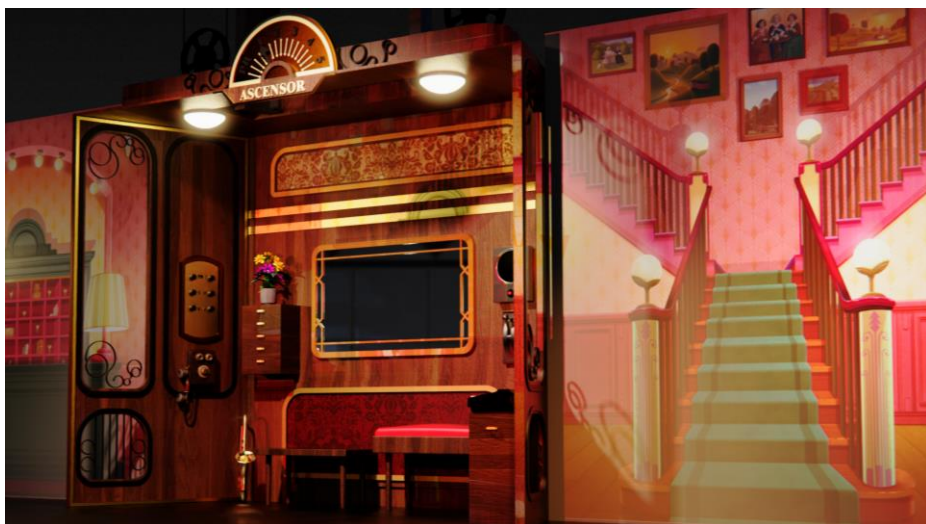
Up & Jazz combina ambdós mons —la música de *jazz* i l'ambient de vegades incòmode i d'altres sorprenent dels ascensors— per fer-nos passar una bona estona amb les situacions més esbojarrades que viuen quatre personatges que coincideixen a l'ascensor d'un hotel de Nova York, units per una passió comuna: el *jazz*. Amb els seus instruments, en faran un petit repàs amb temes d'algunes de les figures més rellevants que van impulsar amb les seves aportacions el desenvolupament del gènere al llarg del segle XX, com ara George Gershwin, Duke Ellington o Miles Davis, entre d'altres.

Els personatges d'*Up & Jazz* estan interpretats pel teclista i bateria **Asier Olabarrieta**, el saxofonista i clarinetista **Andreu Domènech**, el contrabaixista **Arnau Prats** i la cantant, actriu i ballarina **Annaïs Bernat**. Tots ells són artistes experimentats i de sòlida formació que han treballat amb nombroses formacions de *jazz* i d'altres estils, cadascú amb els seus projectes, des de bandes pròpies i enregistraments fins a la composició i la docència. Com els personatges que interpreten, comparteixen en aquest espectacle la seva passió comuna pel *jazz*.

Fundació "la Caixa"

CaixaForum

Programa

1. **Take Five** - Música: Dave Brubeck (1920-2012).
Lletra: Iola Brubeck (1923-2014)

2. **St. Thomas** - Sonny Rollins (n. 1930)

3. **“Duke Ellington Medley”**: **C Jam Blues** -
Duke Ellington (1899-1974) / **Take the “A” Train** -
Música: Billy Strayhorn (1915-1967). Lletra: Joya
Sherrill (1924-2010) / **In a Sentimental Mood** -
Música: D. Ellington. Lletra: Manny Curtis (1911-
1984) i Irving Mills (1894-1985) / **It Don’t Mean a
Thing** - Música: D. Ellington. Lletra: I. Mills

4. **Unsquare Dance** - Dave Brubeck

5. **“Miles Davis Medley”**: **So What** - Miles
Davis (1926-1991) / **Milestones** - M. Davis / **All
Blues** - M. Davis

Fundació "la Caixa"

CaixaForum

6. “**Gershwin Medley**”: **Summertime** - Música: George Gershwin (1898-1937). Lletra: DuBose Heyward (1885-1940), Dorothy Heyward (1890-1961) i Ira Gershwin (1896-1983) / **Rhapsody in Blue** (G. Gershwin) / **I Got Rhythm** - Música: G. Gershwin. Lletra: I. Gershwin

7. “**Mancini Medley**”: **The Pink Panther Theme** - Henry Mancini (1924-1994) / **Moonriver** - Música: H. Mancini. Lletra: Johnny Mercer (1909-1976) / **Baby Elephant Walk** - H. Mancini / **Peter Gunn Theme** - H. Mancini / **Days of Wine and Roses** - Música: H. Mancini. Lletra: J. Mercer

8. “**Sing, Sing, Sing / I Wan’na Be Like You**”: **Sing, Sing, Sing** - Música i Lletra: Louis Prima (1910-1978) / **I Wan’na Be Like You** - Música i Lletra: Robert Sherman (1925-2012) i Richard Sherman (n. 1928)

9. “**My Baby Just Cares for Me / Love Me or Leave Me**”: **My Baby Just Cares for Me** - Música: Walter Donaldson (1893-1947). Lletra: Gus Khan (1886-1941) / **Love Me or Leave Me** - Música: Walter Donaldson. Lletra: Gus Khan

10 - “**Watermelon Man/What I’d Say**”: **Watermelon Man** - Herbie Hancock (n. 1940) / **What I’d Say** - Música i Lletra: Ray Charles (1930-2004)

CaixaForum

Fitxa artística

IDEA ORIGINAL, PRODUCCIÓ I ESCENOGRAFIA:
TRILOPE

DIRECCIÓ: **Albert Ruiz i Cristina Estarelles**
AJUDANTS DE DIRECCIÓ: **Jordi Girabal i Atilà Puig**
DIR. MUSICAL I ARRANJAMENTS: **Asier Olabarrieta**
GUIÓ: **Cristina Estarelles**
DISSENY, EFECTES I TÈCNIC DE SO: **Marc Domènech**
DISSENY I TÈCNIC DE LLUMS: **David Gàlvez**

PROGRAMACIÓ DE VÍDEO: **Àlex Soto**
DISSENY I EDICIÓ DE VÍDEOS: **Ferran Caldito**
CARTELL I IL·LUSTRACIONS VÍDEOS: **Brenda Moreno**
CONSTR. ESCENOGRAFIA: **Zer04uatre i Pascualín E.**
VESTUARI: **Gio Peiró i Lua Lafuente**
LOGÍSTICA: **Josvan**

Personatges:

SENYORETA OTIS:

Annaïs Bernat, *veu , actriu i ballarina*

BERNAT BOTONS:

Andreu Domènech, *saxo alt, saxo baríton, flauta travessera, clarinet i clarinet baix*

L'ARQUET:

Arnau Prats, *contrabaix*

SENYOR TECLES:

Asier Olabarrieta, *veu, teclat, bateria i harmònica*

Fundació "la Caixa"

CONSULTA REGULARMENT
L'AGENDA ON-LINE EN
WWW.CAIXAFORUM.ORG

SEGUEIX-NOS

CaixaForum

Fundació "la Caixa"